14. dicséretünk legöregebb emlékei közé tartoznak a koporsóba tétel, a mindenkori legnehezebb tisztelet-tétel szakaszunk a ravatal köré, hogy elbúcsúzzunk utolsó útjára azt, kinek megszakadt, hogy magunkon egy egész évszázadon át legyen része a földi lét fájdalmaiban és örömeiben. Mi legyek-let helyzetünk a tisztelet babérjait ezen agg harcos koporsójára, kinek 96 évének komoly lélekzet-nélkül volta meg kiáltó bizonyítékkal, tanúskodásban szorgalmával és Istenfélő hűségével de ti, gyámoló gyermekei az elhunytnak, ti mennek a hosszú élettel megáldott hős legnehezebb látjátok az elmúlásban, mindezekből a legszebb emlékek napjainak most örömeiben fájdalmat, midőn alkalmat szakítok, ahol egyikét a legnagyobb vihartalan Kegyelmet pár-kell az élet pan-tájában, hogy megkeresse nászorákba a mindenségi anyamat, a táplálás Kenyerek. Erről a pontról vándorlásról beszélni az Úrjézus helyzetében: [illegible] amidőn a keserűség vizében [illegible] el a néj a mindkét fájdalmas parancsot nyújtotta meg nyolcat: [illegible] akkor [illegible] nem egy fát mutatott, mely megédesítette a forrást. Ti is alkalmatok most a keserű forrásához, midőn alkalmat kínál a fájdalom, [illegible] fakanálja mindenkiből, a mire nézve-tokra is egy fát mutat az Isten, mely ezen emlékek vegyétől [illegible] fájdalmaitok keserű hűvös-jeit. Olyan volt alkalmat, mint az őserdő [illegible] fája, mely vacsorát ad a főzőedénnyel a mindent csak a nőrendes kathedrás képes földre dönteni; nép alakjának egyenes subavával, csodá-latot keltett bennünk még pár héttel ezelőtt, 96 éves korában egy egyenes testtartással járt-kelt. Nézzünk, hogy ünnepélyes tekinthetők rá a fiatal nemzedék; pedig mennyi szívtaposó vonult el fö-lötte, hány szélvihar fogta körül az életét mérsékelt, hogy földre terítse! A mi korunk már fogalmunk sem alkothat magának arcáról a végtelen kitartásról, mikkel az őserdő korában járt a Rengeteg-vesszőt, mint fenhatósági mellett gondja, midőn téli fagyban s nyár tüzében éllen-szenvedni kellett járnia a falvakat s mult a szavakat napján vonulhatott meg a boldog családi fészekben, hol erőt nyerjen az újabb hét zaklató munkájára, mely nem tudta megfosztani az életkedvétől, most mikénk a fa cumi kadik egyenes subával új felé, ügy az ő nive s szenvedelmét Istenre volt irányítva s a hit nem engedi, hogy megroskadjon, a kit adott neki erőt, hogy végig vívja a küzdelmet s végezni jön a föld legnagyobb áldásában, hogy bombardos kaptárainak szunyákában üdülhessen föl véreiből megkaphat kárral, hogy a nevelésben, melyben közreműködnek kapcsai: egyenesei, munkái s védenseiből részesítették, meg-találhassa fáradozása eredményeit, élvezhesse életének legszebb gyümölcsét. Hozzá vándorlás utján elmúlottak a gyámoló közepének keserű forrásához, melynek aranban emlékezet is ugyt az Isten ki az Úrjézus nevében számadást a ti közreműködésért, s megnyugvást kívánt a tudattal, hogy áldott volt kemi élete, melyben sok viharral kellett harcolni, de végre is a testnek rendjét kellett neki is követnie, végre neki is ki kellett dőlnie. Ez a családot emlékére most fájdalmasabbá, midőn a gyermeki nevelet gyámjával imádkoztak az elhunyt örök nyugalmáért.

Ujpesten 1905. jan. 14.

Hábl Jakab.

MTA KÖNYVTÁR ÉS
INFORMÁCIÓS KÖZPONT

Ven 11/170